

REPUBLIKA HRVATSKA
VRHOVNI SUD REPUBLIKE HRVATSKE
Z A G R E B

Broj: Revr 794/2018-2

U I M E R E P U B L I K E H R V A T S K E
P R E S U D A

Vrhovni sud Republike Hrvatske u vijeću sastavljenom od sudaca Mirjane Magud predsjednice vijeća, mr.sc. Dražena Jakovine člana vijeća i suca izvjestitelja, Renate Šantek članice vijeća, Gordane Jalšovečki članice vijeća i Goranke Barać-Ručević članice vijeća, u pravnoj stvari tužitelja D. B. (OIB: ...) iz Z., kojeg zastupa punomoćnik K. M., odvjetnik u Z., protiv tuženika M. d.o.o. (OIB: ...) iz Z., kojeg zastupa punomoćnica M. T., odvjetnica u Z., radi nedopuštenosti otkaza, odlučujući o reviziji tužitelja protiv presude Županijskog suda u Zagrebu poslovni broj Gž R-250/18-2 od 13. ožujka 2018. kojom je potvrđena presuda Općinskog radnog suda u Zagrebu poslovni broj Pr-9151/14-75 od 23. studenoga 2017., u sjednici održanoj 9. rujna 2020.,

p r e s u d i o j e:

Odbija se kao neosnovana revizija tužitelja.

Obrazloženje

Presudom suda prvoga stupnja odbijen je tužbeni zahtjev upravljen na utvrđenje nedopuštenosti i poništenja odluke o otkazu ugovora o radu i odgovora tuženika na zahtjev za zaštitu prava radnika te na zahtjev za vraćanje na rad (točka I. izreke). Naloženo je tuženiku isplatiti tužitelju iznos od 17.679,73 kune s pripadajućim kamatama (točka II. izreke). Odbijen je dio zahtjeva tužitelja za isplatom zakonskih zateznih kamata te je odlučeno o troškovima postupka (točke III., IV. i V. izreke).

Presudom suda drugoga stupnja potvrđena je prvostupanjska presuda.

Protiv presude suda drugoga stupnja tužitelj je podnio reviziju zbog bitne povrede odredaba parničnog postupka, pogrešno i nepotpuno utvrđenog činjeničnog stanja i pogrešne primjene materijalnog prava s prijedlogom za preinačenjem pobijane presude i prihvaćanjem tužbenog zahtjeva.

U odgovoru na reviziju tuženik se istoj protivi i predlaže je odbaciti kao nedopuštenu, odnosno odbiti kao neosnovanu.

Revizija nije osnovana.

Prije svega valja naglasiti da u postupcima pred nižestupanjskim sudovima nisu počinjene bitne povrede iz odredbe čl. 354. st. 2. toč. 11. Zakona o parničnom postupku ("Narodne novine", broj 53/91, 91/92, 112/99, 88/01, 117/03, 88/05, 2/07, 84/08, 96/08, 123/08, 57/11, 25/13, 28/13, 89/14 i 70/19 - dalje: ZPP). Pobijane presude su posve razumljive, obrazložene i neproturječne. Stoga se takav revizijski navod ukazuje neosnovanim.

Revizija se u pretežitom dijelu svoga sadržaja temelji na iznošenju činjeničnog stanja koje je utvrđeno u nižestupanjskim postupcima i na osporavanju pravilnosti tako utvrđenog činjeničnog stanja. Međutim, pravilnost i potpunost utvrđenja činjeničnog stanja nije zakonom predviđeni razlog za podnošenje revizije, pa takvi navodi nisu uzimani u obzir.

Nije dvojbeno da je tužitelju odlukom tuženika od 22. rujna 2014. otkazan ugovor o radu zbog skrivljenog ponašanja tužitelja stavljajući mu na teret da je nakon što je bio upozoren na povredu obveze iz radnog odnosa i na mogućnost otkaza ugovora o radu u slučaju nastavka kršenja tih obveza ponovno počinio povredu time što nije postupio po uputi poslodavca o promjeni adrese obavljanja njegovih poslova prema kojoj je raspoređen da od 22. rujna 2014. obavlja poslove u prostorijama poslodavca na adresi Z.,

U nižestupanjskim postupcima je u bitnome utvrđeno da je tuženik 16. rujna 2014. donio odluku o promjeni mjesta rada tužitelja na lokaciju u Z., ... te da je tužitelj izričito odbio raditi na navedenoj adresi premda je ugovorom o radu (čl. 3.) bilo ugovoreno da će tužitelj svoje poslove obavljati na području Republike Hrvatske. Nadalje je utvrđeno da tužitelj nije dokazao da bi određivanjem drugog mjesta rada tuženik povrijedio njegova prava ili njegovo dostojanstvo u smislu odredbe čl. 7. Zakona o radu ("Narodne novine", broj 93/14, dalje: ZR). Utvrđeno je i da tužitelj nakon višekratnog verbalnog odbijanja prelaska na rad na novu adresu, na istu nije došao 22. rujna 2014. već da je došao na staru adresu kod direktora i izjavio da ne pristaje na obavljanje sadašnjih poslova na novoj adresi.

Nižestupanjski sudovi zaključuju da je tužitelj počinio povredu radne obveze koja predstavlja opravdani razlog za otkazivanje ugovora o radu u smislu odredbe čl. 115. st.1. toč. 3. ZR-a.

U takvoj činjeničnoj i pravnoj situaciji revidentu valja odgovoriti da je posve osnovana odluka o otkazu ugovora o radu. Naime, prema odredbi čl. 7. st. 2. ZR-a poslodavac je ovlašten odrediti mjesto i način obavljanja rada poštujući pri tome prava i dostojanstvo radnika. U situaciji u kojoj je tužitelj neosnovano i ustrajno odbijao nalog poslodavca pravilan je zaključak nižestupanjskih sudova da je time počinio povredu svoje radne obveze koja predstavlja opravdani razlog za otkazivanje ugovora o radu.

Nedvojbeno jest da je pravo na rad ustavna kategorija. Međutim, ona u sebi sadrži i obvezu radnika na ispunjavanje naloga poslodavca. U gore opisanoj činjeničnoj i pravnoj situaciji tužitelj bezrazložno nije ispunio nalog poslodavca pa je otkaz ugovora o radu zakonit.

Zbog navedenoga revizija nije osnovana jer je materijalno pravo iz čl. 115. st. 1. toč. 3. ZR-a pravilno primijenjeno, pa ju je kao takvu trebalo odbiti (čl. 393. ZPP-a) i odlučiti kao u izreci presude.

Zagreb, 9. rujan 2020.

Predsjednica vijeća:
Mirjana Magud, v.r.